

HET ONZICHTBARE EILAND

MICHELLE HARRISON

Vertaald door Elise Kuip

GOTTMER

Haarlem

Beste lezer,

Op mijn elfde ben ik een keer na een ruzie van huis weggelopen. Ik heb mijn koffertje gepakt, ben naar mijn oom en tante gegaan, die twee straten verderop woonden, en heb tegen hen gezegd dat ik nooit meer naar huis ging. Mijn tante hoorde mijn gemopper aan, gaf me een kop thee en zei toen: ‘Misschien moeten we dan nu maar eens je moeder bellen om haar te laten weten waar je bent, denk je ook niet?’ Even later kwam mijn moeder me ophalen.

Ondertussen kijk ik met een glimlach op het voorval terug, maar het zette me wel aan het denken: wat zou er gebeuren als iemand wegloopt zonder precies te weten waarheen? Als iemand niet terug naar huis kán omdat het te gevaarlijk is? Wanneer er een vreemdeling bij ’t Stroppersschuitje verschijnt, belanden de zusjes Weddersinne halsoverkop in een magisch avontuur. Eentje met een mysterieuze kaart, een vervloekt scheepswrak en een oude legende die mogelijk meer dan een kern van waarheid bevat...

Maak je klaar om Kraaienstein te verlaten en met de zusjes op reis te gaan naar het onbekende, bewapend met enkel een sprankje magie. Maar pas op – misschien komen jullie onderweg wel piraten tegen!

Veel avontuurlijk leesplezier gewenst!
Michelle Harrison

N

grot & put

lagune

Het eiland

Knipogende Heks

Blijebroek

Hoofjzerbaai

Moergat

Tovenaarskompas

Schrei

Kwel

Duivels-tanden

De Sirenenklauwen

Mistige Moeras

Berouw

Smokkebaars-punt

haven

Magere Woud

Kruis punt

Kraaienstein

Stroopers schuilje

Kaap Sluis

Proloog

Er was eens een machtige heks, die aan de rand van een moeras woonde. Daar woonde ze in haar eentje, met alleen haar zwarte raaf als gezelschap.

Elke dag kwamen er mensen bij haar langs om haar om hulp te vragen, en elke dag was de heks hen van dienst, in ruil voor een kleinigheid of een gunst. Haar magie genas allerlei problemen: van zonnebrand tot zorgen en van gebroken vingers tot gebroken harten.

Op een dag werd ze bezocht door een man – haar landheer – die zichzelf had vermomd. De wrede landheer had verhalen gehoord over de magische krachten van de heks en hij vond het een afschuwelijk idee dat er iemand rijker of machtiger was dan hij. Hoewel hij al snel tevreden vaststelde dat de heks verre van rijk was, werd hij onverwachts verliefd op haar. Maar de heks beantwoordde zijn gevoelens niet, zelfs niet toen hij zijn vermomming afwierp en zijn ware identiteit onthulde.

De landheer kon de heks maar niet vergeten en ging nogmaals bij haar op bezoek. Hij begreep niet waarom de heks zijn liefde niet beantwoordde en woedend beval hij zijn mannen haar blind te maken. 'Als je niet naar me kunt kijken en van me kunt houden, zul je naar niemand kijken,' verkondigde hij. Maar de mannen van de landheer hadden medelijden met de heks en lieten een van haar ogen met rust.

'Je kunt mijn oog afpakken, maar toch zal ik je duidelijk blijven zien,' zei de heks tegen de landheer. Ze betoverde een oude steen met een gat in het midden en gebruikte deze als magische vervanging van het oog dat ze was kwijtgeraakt.

Toen de heks bij het derde bezoek van de landheer nog steeds niet verliefd op hem was, verloor hij opnieuw zijn zelfbeheersing. Deze keer beval hij zijn mannen haar stem af te pakken.

'Als je niet wilt zeggen dat je van me houdt,' zei hij, 'dan zul je helemaal niets meer zeggen.' Hij beval zijn mannen om haar tong af te snijden en hem in het moeras te gooien. Maar nadat de landheer was vertrokken kraste de raaf op rauwe, raspende toon: 'Je hebt me mijn tong afgepakt, maar je zult me nooit het zwijgen opleggen.'

Toen de landheer bij zijn laatste bezoek aan de heks zag wat hij haar had aangedaan, kon hij niet meer naar haar kijken. 'Kijk eens hoe lelijk en vreemd ze is!' riep hij. 'Kijk hoe ze spreekt via haar raaf, de boodschapper des doods! Laat haar verdwijnen!'

De heks riep een moerasmist op en ontsnapte in een houten bootje. Met haar ketel, haar raaf en haar magische heksensteen roeide ze door het moeras en vervolgens over zee. Daar vond

ze een piepklein eilandje dat zo ver het oog reikte was omgeven door water. Hier gingen zij en de raaf wonen.

Een tijdlang leidden de heks en de raaf een simpel en gelukkig leven en werden ze door niemand gestoord. Nu de heks ouder was had ze geen interesse meer in andermans onnozele verzoeken.

Op een dag werd ze gespot door een groep vissers, die door een eigenzinnig getij naar haar eiland waren gevoerd. De heks kreeg medelijden met hen en blies in een grote zeeschelp, waarmee ze een wind opriep die hen in de richting van hun huis duwde. Thuis deelden de vissers verhalen over de vreemde vrouw die hen op magische wijze had geholpen. Al snel hoorde ook de kwaadaardige landheer deze verhalen. Hij was ondertussen getrouwd en hij had al heel lang niet meer aan de heks gedacht, maar het verhaal had zijn nieuwsgierigheid gewekt en nu hij wist dat de heks nog leefde sliep hij slecht.

Hij voer net zolang over zee tot hij het rotseiland vond waar de heks met haar raaf woonde. In eerste instantie had hij haar bijna niet herkend, want ze was oud en krom en grijs, en gehavend door duizend zeestormen. Maar toen de raaf begon te praten wist hij dat zij het was, en zij wist ook nog wie hij was.

‘Ik kom u om vergeving smeken,’ zei hij. ‘Ik heb u slecht behandeld en dat spijt me.’

De heks dacht na over zijn verzoek. Ondanks de wrok die ze in haar binnenste voelde opborrelen was ze niet door en door slecht, en ze besloot hem de kans te geven zijn fouten te herstellen.

Ze vulde haar ketel met zeewater en gooide er een veer van de

raaf en een paar aangespoelde voorwerpen in: een oude laars, een kapot visnet, een knoop, een botermesje en een hoefijzer. Ook de heksensteen die ze als magisch oog gebruikte gooide ze erbij.

Toen de ketel was drooggekookt, waren alle voorwerpen getransformeerd. De ravenveer was nu een gouden ei. De laars was veranderd in een prachtig nieuw paar schoenen, gemaakt van het fijnste leer. Het hoefijzer was een konijnenpootje dat geluk bracht, de knoop was een cape van het zachtste fluweel, het botermesje een met edelstenen versierde dolk en het visnet een klosje sterk garen. Alleen de heksensteen was niet veranderd. De heks plukte hem uit de ketel en gooide hem ver in zee.

‘Kies een voorwerp,’ kraste de raaf. ‘Je keuze zal je leiden naar dat wat je verdient. De steen is nu een eiland. Als je echt wilt worden vergeven, vind dan het eiland en breng me het eerste levende wezen dat je tegenkomt. Als je dat doet, zul je worden vergeven. Neem iets uit de ketel, maar wees gewaarschuwd: slechts één voorwerp is betoverd en zal je helpen bij je tocht. De andere zullen grote rampspoed veroorzaken.’

De ogen van de landheer schoten listig heen en weer. ‘Wat is er nog meer op het eiland?’

‘In het midden bevinden zich schatten die nooit zullen vergaan,’ antwoordde de raaf. ‘Maar daar hoeft jij niet naar op zoek. Jij bent al rijk.’

Zonder te aarzelen stak de landheer zijn hand in de ketel. Hij bekeek de vreemde voorwerpen en koos uiteindelijk voor de dolk. Daarna vertrok hij, denkend aan het mysterieuze eiland, maar hij zwoer te doen wat de heks hem had gevraagd, en terug

te keren met het eerste levende wezen dat hij zou tegenkomen. Maar toen hij aankwam bij het eiland kon hij alleen maar denken aan wat er in het midden te vinden zou zijn.

Ik ben rijk, dat klopt, dacht hij, maar er zijn mannen die veel rijker zijn dan ik, en ik zou maar wat graag bij hen horen. Al snel schitterden zijn ogen even hevig als de edelstenen in zijn verbeelding.

‘Voordat ik op zoek ga naar de schatten grijp ik het eerste levende wezen dat ik tegenkom, dat ik op weg naar huis aan de heks breng,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Zo zal ze er nooit achter komen wat ik heb gedaan.’

Toen hij zijn boot aanlegde zag hij dat er aan de rand van het eiland een kleine, kronkelige boomwortel uit de gebarsten rotsen stak. Hij trok de wortel uit de grond, stopte hem in zijn zak en klauterde over de rotsen omhoog. Precies op dat moment klonk er een bulderende donderslag. De voet van de landheer gleed weg en kwam vast te zitten in een diepe spleet die opeens tussen de rotsen was ontstaan. Wat hij ook probeerde, hij kreeg zijn voet niet los, zelfs niet met de dolk, waarvan het blad plotseling doorboog als een rietstengel in de wind...

Sindsdien heeft niemand hem ooit nog gezien.

Hier eindigt het verhaal van de landheer, maar begint een verhaal dat van generatie op generatie zou worden doorgegeven, over een eenogige heks die hebzuchtige mensen misleidde en eerbare beloofde. Zoals wel vaker met verhalen gebeurt veranderde de legende in de loop der tijd, maar het eiland bleef een vast element, net als de heks en de raaf en de vreemde voorwerpen, die per hervertelling verschilden. Soms werd het ver-

haal jarenlang niet verteld, maar eens in de zoveel tijd dook het weer op en bereikte het opnieuw de oren van de behoeftigen, de ambitieuzen en de hebzuchtigen. Want net als magie zijn verhalen in staat de verteller te overleven.

En net als verhalen laat magie áltijd een spoor achter.

Hoofdstuk 1

't Stropersschuitje

Net na het eten begon de gevangenisbel te luiden. Het geluid was laag en monotoon: *dong... dong...* en het klonk alsof de bel aan het roddelen was en na elk gerucht even naar adem moest happen.

In 't Stropersschuitje laaide het geroddel even hoog op als de brandende haardvuren.

Toen iedereen in de kroeg begon te mompelen stopte Betty Weddersinne met vegen en keek gealarmeerd op. Ook haar oudere zus, Felicia – die iedereen kende als Flis – keek op van het gemorste bier op de bar, dat ze aan het opvegen was, en ving Betty's blik. De bel was een waarschuwing: ga niet de straat op. Blijf binnen. Doe de deur op slot. Flis legde haar doek neer om de stamgasten te helpen die naar haar toe kwamen om hun glas te laten bijvullen. Van roddelen kreeg je dorst.

'Er is iemand ontsnapt, toch?' vroeg Charlie, de jongste Weddersinne-zus, die met een boos gezicht aan de bar zat en luste-

loos in een kanten ruche van haar jurk prikte.

‘Ja,’ antwoordde Betty. Ze dacht terug aan andere keren dat de bel had geluid. Een van de vervelendste dingen aan Kraaienstein was dat het dorp heel dicht bij de gevangenis aan de andere kant van het moeras lag. Er ontsnapte bijna nooit iemand, maar áls het gebeurde werd het in het dorp altijd één grote chaos.

‘Wat een herrie!’ klaagde Charlie, die haar vingers in haar oren stopte.

‘Inderdaad!’ De oma van de meisjes, Bonny Weddersinne, zette met een boze klap haar glas Gestipte Big neer, waardoor het bier over de handen van een grijsharige klant klotste. ‘Dit kunnen we er vandaag echt niet bij hebben!’ Ze schonk de klant een vernietigende blik. ‘En Vingerling, ik dacht dat ik had gezegd dat je je een beetje moest fatsoeneren? Het is al erg genoeg dat deze kroeg is omringd door uitschot, ik wil niet dat ook onze klanten eruitzien als zwervers!’

‘Ik héb me gefatsoeneerd!’ protesteerde Vingerling. Hij keek gekwetst, maar plukte toch een kam uit zijn borstzak en haalde deze door zijn wilde haar. Bonny stampte weg, waarschijnlijk om stiekem een trekje van haar pijp te nemen.

Flis glimlachte en schoof een glaasje port naast Vingerlings bierglas. ‘Van het huis,’ zei ze. ‘Niet tegen oma zeggen.’ Vingerling smakte met zijn lippen en keek iets minder chagrijnig.

Betty zette haar bezem tegen de dichtstbijzijnde open haard en probeerde naar de kroeg te kijken alsof ze er nog nooit was geweest. Dat was lastig, want de Weddersinnes werkten niet alleen in ’t Stropersschuitje, ze woonden er ook. De sjofele

kroeg was Betty zo vertrouwd dat de versleten kleden en het omkrullende behang haar vaak nauwelijks opvielen. Maar vandaag trok het armoedige interieur nogal haar aandacht, als een roodborstje tussen de kraaien.

Ze haalde een hand over haar klamme voorhoofd. Eigenlijk was het te warm om alle haardvuren aan te hebben, maar oma had ze per se willen aansteken om de kroeg zo gezellig mogelijk te maken. Betty en haar zussen waren al de hele dag hard aan het werk: ze hadden het brandhout aangevuld, de vloeren geveegd en al het koperwerk gepoetst tot het glom. Flis had zelfs iets lekkers gebakken zodat de kroeg huiselijk zou ruiken. Alles ging goed... maar oma's humeur verpestte de sfeer.

Betty liep naar Charlie, die al voor de derde keer in tien minuten bij het beslagen raam stond.

‘Oma moet niet zo boos tegen de klanten praten,’ zei Charlie. ‘Straks blijft iedereen weg!’

Betty snoof. ‘Denk je? De Verwaande Vos ligt hier meer dan drie kilometer vandaan en hun bier is twee keer zo duur!’ Ze boog naar het raam, wiste een plekje droog en keek naar buiten. ‘Ze hadden er al lang moeten zijn.’

‘Ik wou dat ze opschoten, dan kan ik deze rotjurk uit!’ mompelde Charlie, die driftig aan haar jurk frunnikte. ‘Chique kleren jeuken zo!’

‘Ach, dat is weer eens wat anders dan jeuk van de luizen,’ zei Betty.

Charlie grijnsde en er verschenen rimpels in haar besproete neus. Ze zag er ongewoon keurig uit. Haar haar was geborsteld en zat in twee glanzende vlechten die waren dichtgestrikt met

een lint. Betty wist dat die vlechten niet lang netjes zouden blijven.

‘Ik heb al hartstikke lang geen luizen gehad,’ antwoordde Charlie trots. Ze stak haar tong door het gat waar haar voortanden hadden gezeten. ‘Al zes hele weken niet!’

‘Wauw!’ mompelde Betty afwezig, en ze keek uit het raam. De schemering viel in boven het Schuilhoekplein, maar ze kon nog net een paar felgekleurde lentebloemen zien knikken in een briesje dat ook het gras liet rimpelen en het bord dat aan de gevel van ’t Stropersschuitje hing liet knarsen. Het bord met de twee grote woorden erop zwaaide heen en weer, als een hand die de aandacht wilde trekken: TE KOOP.

‘Ze komen wel,’ zei ze, al werd ze daar met de minuut minder zeker van. Het bord knarste opnieuw, alsof het gemeen naar hen grinnikte. Er was een zwarte kraai op neergestreken die Betty met zijn kraaloojes in de gaten hield. Toen een tweede en een derde kraai naast hem kwamen zitten schoot haar een van oma’s oude kraaienbijgeloven te binnen:

*Een voor moerasmist,
Twee voor zorgen,
Drie, je verre reis start morgen...*

Betty zag de derde kraai wegvliegen, waardoor er twee overbleven. Ze geloofde niet in die onzin, dus waarom voelde ze zich dan zo gespannen?

‘De kroeg is voor de lente verkocht, wacht maar af,’ had hun vader gezegd toen hij het bord in de eerste week van het nieu-

we jaar had opgehangen. Maar dat was niet gebeurd. De weken waren maanden geworden en ondertussen was het al bijna mei. Eigenlijk had oma 't Stropersschuitje helemaal niet willen verkopen. Dat was Betty's idee geweest, en het had haar grote moeite gekost om oma ervan te overtuigen dat het tijd was om hun vleugels uit te slaan en Kraaienstein te verlaten.

'We kunnen overal naartoe!' had Betty haar geprobeerd over te halen. 'Stel je voor! We kunnen aan de kust een theehuisje beginnen, of een ijssalon... Iets vrolijkers, dat we met z'n allen kunnen.'

Uiteraard was Charlie zodra het woord 'ijs' was gevallen direct enthousiast geweest, en langzaam maar zeker had het idee vaste vorm aangenomen.

Maar vertrekken uit Kraaienstein was minder makkelijk dan Betty had gedacht. Ze hadden 't Stropersschuitje mooi weten op te knappen, maar de kroeg was verre van imposant. Elke week kwam er wel een tegel los of moest een van de luiken voor de ramen worden gerepareerd. Ook nu was hun vader boven iets aan het repareren.

'Het is een opknappertje,' had oma vrolijk gezegd tegen de enige twee kijkers die sinds het TE KOOP-bord er hing waren langsgekomen. 'Het is al jaren in handen van de Weddersinnes!'

Maar ze wisten allemaal dat de kroeg niet het echte probleem was. Het probleem was de locatie. Kraaienstein lag in een kil, mistig moeras in de buurt van een grote gevangenis, en mensen kwamen er alleen als het echt moest. Het eiland lag naast drie andere eilanden, die bekendstonden als de Eilanden van Smarten. Veel inwoners van Kraaienstein hadden familie in de

gevangenis en wilden bij hen in de buurt zijn. En veel van de gevangenen in de gevangenis kwamen van de eilanden.

Veel van de geváárlijke gevangenen, dacht Betty huiverend. Fraudeurs, dieven en zelfs moordenaars... die allemaal een simpel tochtje met de veerboot bij Kraaienstein vandaan op het eiland Berouw gevangenzaten. Daarachter lag het kleinere Schrei, waar de overleden inwoners van Kraaienstein werden begraven. Het laatste eiland heette Kwel, en was het enige eiland waar Betty en haar zussen nog nooit waren geweest. Daar werden de bannelingen heen gestuurd, maar verder was het eiland voor iedereen verboden terrein.

Betty gluurde naar Vingerling, die nog steeds als een zoutzak op zijn barkruk zat. In zijn gerimpelde voorhoofd trilde een spiertje op de maat van de galmende bel.

Iedereen kende Vingerlings verleden: de oude man was eerst cipier geweest, en had daarna zelf in de gevangenis gezeten. Hij wist meer over Kwel dan alle andere gasten in 't Stropersschuitje, want hij had mensen van het eiland gesmokkeld die daar weg wilden.

‘Wat een vreselijke timing,’ zei Flis. ‘We hebben het hier zo gezellig gemaakt, en nu wordt dat allemaal verpest door dat afschuwelijke kabaal!’

‘Dat verpest niets,’ zei oma, die in de opening van de deur naar boven verscheen. ‘Het vertelt gewoon de waarheid!’ Ze gebaarde hulpeloos om zich heen en keek naar de open haarden met een blik die even woest was als de vlammen. ‘Wie denken we voor de gek te houden? Waarom probeerden we te doen alsof deze plek iets anders is dan een ontmoetingsplek

voor... voor het afvoerputje van de maatschappij!

‘Oma!’ riep Flis. ‘Dat mag je niet zeggen.’

‘Het is toch zo?’ snauwde oma, die een glas pakte en zichzelf een bodempje whisky inschonk. ‘We kunnen schrobben wat we willen, het maakt toch geen verschil. Ik heb het altijd al gezegd: al draagt een aap een gouden ring, het is en blijft een lelijk ding!’

Charlie keek verward. ‘Waarom zou een aap een ring dragen?’

‘Dat is een spreekwoord,’ legde Flis uit. ‘Oma bedoelt dat het geen zin heeft deze kroeg anders voor te doen dan hij is.’

‘Mag ik dan deze jurk uit?’ vroeg Charlie direct.

‘Nog niet,’ antwoordde Betty. ‘Misschien komen ze nog.’

‘Ze zijn al een kwartier te laat,’ zei oma somber.

‘Misschien...’ Flis leek te aarzelen. ‘Ik bedoel... zou het echt zo erg zijn als we hier bleven?’

‘Wát?’ Charlie keek haar zus verontwaardigd aan. ‘Waarom zouden we blijven als we een ijssalon kunnen openen?’ Haar groene ogen werden rond en gulzig. ‘Denk eens aan alle smaken... aan de bosvruchtensaus...’

‘En ik word er knettergek van om een kamer met jullie te delen,’ voegde Betty daaraan toe.

‘Ik vind het fijn om een kamer te delen!’ protesteerde Charlie.

‘Ik ook, maar onze kamer staat propvol,’ zei Betty. ‘Met jouw ontelbare beesten, en die berg liefdesbrieven van Flis...’

‘Dat is nauwelijks een berg te noemen,’ mompelde Flis, die vuurrood werd. ‘Wat ik wil zeggen, is dat dit ons thuis is.’

Betty voelde een golf van frustratie opkomen. Het was typisch iets voor Flis om hier sentimenteel over te worden!